

Sint-Joost en de engelen

Het Noordstation: nachtwinkels, telefoonwinkels, lichtflitsen.

De grens van Schaarbeek is wazig.

Ramadan en verlaten straten.

*

Door het vitrineglas: mijn blik in de hare.

Zij, een zacht-warme bekoring: blinkend haar, die donkere lippen.

Vermoeid glanzende ogen, een bitter verlangen.

De wimpers, heel lang. Shabby korset en lederen laarzen. Tussen haar dijen: een barkruk.

Mij verleiden te bezwijken:

ik moet de vitrine weghalen uit de blik.

*

Maar jij en ik zijn dezelfde, vrouw.

*

Portier van een auto, geschreeuw in mijn nek.

Schitteren door de duisternis.

Ik ben halfweg het Noordstation en het Houwaertplein,
ik hol, mag niet stilhouden tussen de huizen.

Het trottoir, opgebroken. Neonflitsen, mintgeur.

Op de kaart heeft Sint-Joost de vorm van een pistool.

Ik: wit onrustzweet, klittend haar, hijgend schuim. Mijn hart, snel kloppend, mijn voeten die klepperend rennen.

Mijn hals in tweed gewikkeld.

Mijn huid: te zacht wit.

Mijn voeten tegen struikelstenen.

*

Een lichtschijn laait naast mij op, een ademtocht omsluit mijn lichaam.

Een greep om mijn nek, een vrouw trekt me omhoog.

Zij is in zwarte stoffen gehuld. Alleen haar ogen zijn onbedekt:
glinstering.

Haar hand, vast en warm rond mijn lichaam.

*

Een onaanzienlijk stenen gebouw: ze brengt me naar een zijkamer. Hult me in wierook, een sjaal.

Op de achtergrond: vrouwenstemmen, een heilig mompelkoor.

Als ze haar gelaat ontbloot: een vonkende schijn die zich in de kamer verspreidt.

Op je kniën vallen voor het licht.

Wij liggen allemaal op onze kniën voor het licht.

*

Omvormen: samensmelten met de stad.

*

Mijn haar geurt naar wierook en mint. Mijn voeten zijn geaard in het asfalt.

Madou, we splitsen ons op in de metro: EU-paleis of Sint-Joostplein?

Door warmte omsloten:

langs de Leuvense steenweg glijdend, door een warreling uitlaatgassen, naar Sint-Joost.

Cecilia Hansson, oktober/november 2007

vertaling uit het Zweeds Lisette Keustermans